

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://twitter.com/#!/FrancescSeres>
<http://lletra.uoc.edu/ca/autor/francesc-seres>
<http://www.vilaweb.tv/escriptors-tv-francesc-seres>
http://elpais.com/autor/francesc_serres/a/

Biblioteca
Sant Bartomeu

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 73 77 28

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

Horari d'estiu (15 de juny al 11 de setembre)

Dilluns de 14 a 20:30 h.

De dimarts a divendres de 9 a 15 h.

Horari d'hivern (a partir del 12 de setembre)

Dilluns de 14 a 20:30 h.

De dimarts a divendres de 10 a 20:30 h.

Dissabte de 10 a 13:30 h.

**El proper dia que ens trobarem serà:
27/09/2012**

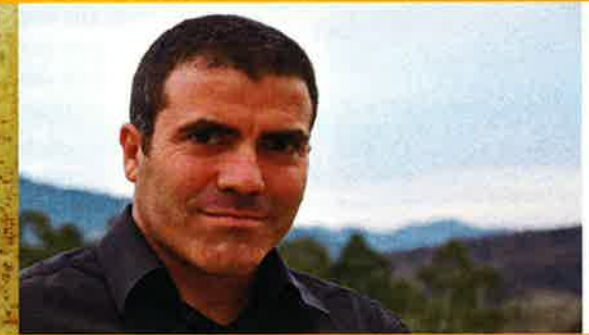
RECORDEU

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Francesc Serés

Contes russos

Per què escric? Em sembla que la resposta és en algun lloc del trajecte que va dels llibres a les vivències, però, la veritat, tot el que hi trobo són aproximacions i no sé si sabria respondre sense escriure una altra vegada un text que també demani una explicació. Vaig intentar aproximar-me a tots aquests terrenys en els meus primers llibres. Amb el què i el com també hi havia d'anar el per què. Me'n vaig sortir? Fa de mal dir, sí i no, la foto sempre és parcial, borrosa i desenfocada. Meva, malgrat tot.

Francesc Serés i Guillén neix a Saidí, a la comarca del Baix Cinca, el 22 de desembre de 1972.

Es llicencia en Belles Arts per la Universitat de Barcelona l'any 1996 i en Antropologia l'any 1998 i compagina l'escriptura amb la docència i la investigació. D'aquesta manera, l'any 2001 obté el Grau de Suficiència investigadora per la Universitat Pompeu Fabra.

La seva primera novel·la, **Els ventres de la terra**, queda finalista del Premi Pere Calders i es publica l'any 2000. Els anys següents publica **L'arbre sense tronc**, amb el qual obté el Premi Ciutat de Badalona, i **Una llengua de plom**, obres que s'apleguen l'any 2003 en la trilogia **De fems i de marbres**.

Amb el recull de narracions **La força de la gravetat**, publicada l'any 2006, Francesc Serés obté els premis Crítica Serra d'Or de narrativa i Nacional de literatura del 2007, el mateix any en què veu la llum el conjunt de reportatges sobre el món del treball **La matèria primera**, premi Octavi Pellissa 2004. És també autor de tres obres de teatre.

Contes russos, va rebre els premis de la Crítica i Ciutat de Barcelona al 2010. Al març de 2012 va publicar el recull de contes **Mossegar la poma**.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Contes russos és una obra ambiciosa, feta en un moment de maduresa del seu autor, capaç d'enfrontar-se al repte de tractar diversos arguments a través de tècniques i mirades variades, i extreure'n de tot plegat uns resultats tan engrescadors com els que ara tenim entre les mans. I ja sigui des de Rússia, des de la Catalunya de la immigració o des de l'àmbit rural, donant-nos un retrat fidedigne i amb pols ferm de les nostres mancances com a col·lectiu humà i de les nostres debilitats com a éssers individuals, que fan de la vida quelcom dur d'arrossegar i que demana una gran capacitat de resignació.

David Madueño Sentís
<http://llunatic.blogspot.com>

ARKIPÈLAG SERÉS

Si, com s'ha dit tantes vegades, l'ànima russa és més aviat un invent literari de la novel·la del segle XIX que no una realitat històrica, si es pot dir que Rússia és més un espai literari o imaginatiu, una enorme falla, que no una col·lectivitat humana que avança unida en la història, aleshores no hi haurà cap dubte que l'últim llibre de Francesc Serés (Saidí, 1972), Contes russos, és una obra que pertany a l'alta literatura, un conjunt de narracions que reconcilien el lector amb la narrativa breu, un volum d'una inqüestionable normalitat europea. Ja fa temps que Serés, que va guanyar el Premi Nacional de Literatura amb el llibre La força de la gravetat (2006), ha deixat de ser només l'autor de les impressionants tres novel·les reunides sota el títol De fems i de marbres (2003). En el marc d'un projecte literari i coherent, també ha donat a conèixer els reportatges narrativitzats sobre la "realitat real" de Matèria primera (2007), i una proposta teatral Caure amunt (2008), on, a partir de les figures de Lluïll, Muntaner i Roig, reflexiona sobre la narrativització de la memòria. Amb set llibres publicats, Serés ha anat aixecant una cartografia de la memòria col·lectiva destinada a restituir la dignitat de les "vides minúscules" de Pierre Michon, de les vides de mestres i obrers, de pagesos i estudiants, de gent gran, aparentment sense biografia però amb tots els seus obstacles, dureses, tristeses i, també, petites o grans alegries.

A La força de la gravetat, ja hi havia un epígraf firmat per una suposada Irina Mendelèieva, autora d'uns Contes de color rus. Hi parlava de la resignació d'uns habitants que s'havien acostumat a conviure amb una força de la gravetat major que en qualsevol altre país. Ara, la mateixa idea es desenvolupa en la narració "La guerra dels voromians". A Voromir, tot costa més esforç. La força de la gravetat és més elevada que a la resta de Rússia i del món. Als habitants, els canvia la veu i quan parlen fan les vocals més obertes que enlloc més. La repoblació de Voromir amb gent russòfona porta problemes: als nouvinguts els surt una gèpa, el cap els pesa massa, les espatlles

se'ls corben... Contes russos és un esplèndid volum de narracions presentat com una antologia fictícia. Serés s'ha inventat una antòloga i traductora, Anastàssia Maximovna, amb la qual ha seleccionat vint-i-un contes de cinc falsos escriptors russos contemporanis. Les narracions apareixen ordenades del present al passat, i els escriptors són presentats amb la seva biografia, llibres publicats i ressò de la crítica, amb picades d'ullet a Puixhkin, Gògol, Txèkhov, o Bulgàkov, però també a Jane Austen, Isaac Babel, Kafka, Nabòkov o Salinger. Desdoblant en aquestes sis creacions de temes, estils i èpoques diferents, disfressat en aquestes noves personalitats, que no arriben a ser heterònims, Serés construeix una ficció sobre una altra ficció, aproximant-se a allò que una possible Rússia pot tenir de més inabastable, de més inefable, de més profundament literari. Amb els anys, Serés ha anat abandonant l'estil solemne i sentenciós que caracteritzava la trilogia i on, de vegades, l'esforç d'escriptura s'arribava a fer massa evident (tot i que sempre era reeixit) i ara opta per narracions ràpides i efectives, que commouen i diverteixen, una mica brusques, sovint en primera persona.

En els contes, hi desfilen els grans damnificats de la història amb majúscula, personatges que observen amb estupor com les coses es decideixen sense que ells mai hi puguin intervenir: hostesses de companyies aèries "low cost", nois senzills que aspiren a casar-se amb filles d'empresaris d'exportació, jugadors d'escacs que han passat de ser mestres internacionals a jugar al carrer, astronautes abandonats en naus fora d'òrbita, espies soviètics que assisteixen des dels Estats Units, estupefactes, a la caiguda del Mur de Berlín, un mecànic i una pagesa, com els dels cartells de la falç i el martell, protagonitzant una història d'amor però amb els cossos mutilats per màquines, etc. La història política s'explica des l'òptica de la gent del carrer, condemnada a viure i patir el mateix que vivia el país: hi ha un funcionari de l'Enciclopèdia Nacional, instrument de control de la dictadura, encarregat de redactar l'entrada "nas", que és ascendit. Els personatges de "La culpa", calumniats, espiats, sancionats i depurats durant vint-i-dos anys, es retroben, sense arribar a saber de què se'ls acusava ni qui els va delatar. A "La transparència del mal", una família torna patèticament a casa després del desastre de Txernòbil. Han de cremar-ho tot per lluitar contra un monstre que deforma els homes però que "no té forma, ni massa, ni pes, no es pot veure enlloc".

*Amb aquest llibre, Serés torna a situar-se en el centre dels debats de la literatura que es fa avui: la dignificació de la vida quotidiana, els usos i abusos de la memòria, la manipulació de la història, el fracàs de les utopies. La seva Rússia fa òbviament de mirall. Serés ha deixat la Catalunya empolsegada i ronyosa dels últims llibres i ha optat per una Rússia neta i gelada, amb "un fred d'una transparència sòlida". Però, en realitat, com diu el mateix autor, també Saidí és Rússia i també *Incerta glòria* pot ser una gran novel·la russa. Perquè Serés adopta l'actitud d'allò que el sociòleg alemany Niklas Luhmann anomenava l'"observador de segon ordre": és el que observa l'observador en posició d'observar. Potser, avui, aquesta és l'única manera d'eixamplar les potencialitats i l'imaginari de la literatura catalana.*

Xavier Pla, suplement de cultura del diari AVUI. 23/03/2011